

MALEREN OG NATURMYSTIKEREN

HERMAN BENDIXEN

Katalog for utstillingen
Asker Museum
15/1 - 25/3 2012

Forord

Herman Bendixen (1919 – 1977) er en av mange kunstnerne som slo seg ned i Asker. Han kom opprinnelig fra Reine i Lofoten.

Herman Bendixen fikk i 1960 tilbud fra Norske Bildende kunstners forening om å bo i kunstnerhjemmet Bondilia. Bondilia var opprinnelig hjemmet og atelieret til maleren Andreas Singdahlsen (1855 – 1947) og hans kone Aagot (1861 – 1953).

Herman Bendixen henter flere av sine motiv blant annet fra Bondivannet i Asker. Beskrivelsen av stedet som biskop Jacob Neumann gjorde allerede i 1817, er nesten som å stå foran et av Herman Bendixen sine sommernattbilder fra Bondivannet med tung Vardåsensskog mot vannkanten og klippemuren mot øst hvor plassen Bondilia ligger.

Neumann sier om det smale Bondivannet: *om hvilket det hersker et fryktelig alvorligt stille da det er innhegnet af klippemure mot øst og vest – og har ingen kyster til beboelse.*

Ved siden av sin egen kunst, var Herman Bendixen også opptatt av hele kunstfeltet.

Han var blant annet initiativtakeren til utstillingen ”Se Norges kunstnerdal” i 1962 som er blitt en årviss tradisjon i Asker. Han var også en av initiativtakerne til Asker Kunstfagskole, tidligere Asker Malerskole, som startet på Sem i 1973.

Litt om Bondilia.

Det var i 1907 at Aagot og Andreas Singdahlsen flyttet til Bondilia, som opprinnelig var en husmannsplass under Bondi gård.

Singdahlsen bygde husmannsplassen fullstendig om og

ble ekteparets bolig og arbeidsplass resten av deres liv. Aagot Singdahlsen var aktiv. Drev med høns, ender, gjess og kalkuner blant Andreas sine bikuber. Tilla Valstad (1871 – 1957) beretter om livet i Bondilia, *om gjestfrihet, kakling og galing fra fjærkreet alle vegne.* Etter ekteparets død ble boligen skjenket til Norske Bildende Kunstners Forening som fremtidig kunstnerbolig.

Billedhugger Dyre Vaa var den første som flyttet inn. Vaa og hans Thora, datteren til Johan Bojer, bodde der frem til 1960 da Herman Bendixen overtok. Dyre Vaa laget blant annet Märtha-monumentet i låveatelieret på Bondilia.

Bendixen og hans Signe, født Heramb, har hatt eiendommen siden, og familien har akkurat i disse dager flyttet ut.

Norske Billedkunstnere, NBK, ønsker i dag å selge eiendommen.

Det er et spørsmål om dette er i samsvar med gavebrevet fra Singdahlsens.

For Asker er det et aktivum å ha Bondilia som kunstnerbolig. Det er fint å se tilbake på hva både billedhugger Dyre Vaa og maleren Herman Bendixen har bidratt med gjennom sitt virke med utgangspunkt i Asker.

God fornøyelse!

Utstillingen er en minneutstilling som viser mange verk av maleren, og publikum gis god anledning til å stifte bekjentskap med eller gjenoppfriske hans kunst.

Utstilling har vært mulig å få til takket være samarbeidet med datteren Dora Bendixen og maleren Egil Egebakken.

En takk rettes også til vellvillige private utlånere og Asker kommune.

Asker Museum i januar 2012.

Fredrikke Hegnar von Ubisch

maleren Herman Bendixen, 1919-1977

Herman Bendixen vokste opp i Reine i Lofoten og viste alt som liten gutt et stort talent for tegning og maling. Han ble lagt merke til av sine sambygdinge og ble ”sponset” av noen av dem slik at han kunne begynne på kunsthøgskole i Oslo. Allerede som 18-åring, fra 1937, var han elev ved Statens Kunst- og håndverksskole og året etter kom han inn ved Kunstakademiet i Oslo hvor han malte i 2 år. Han hadde bl.a. Aksel Revold som lærer i denne perioden.

Å lære å bli kunstner er ikke alltid så enkelt. Det er et talent man er født med, vil nok mange mene. Lærerne ved landets kunsthøgskoler og akademi hadde gjerne en stil å formidle som ikke uten videre passet for alle studentene. Det sies at Herman Bendixen som ung elev hadde respekt for sine professorer og lot seg underkaste en akademisk form som han ikke helt fant seg til rette med. Dette skapte problemer for ham i studieårene. På lengre sikt var det en romantisk naturoppfatning som skulle komme til å prege hans arbeider, hvilket kom sterkest til syne i hans kunst etter at han flyttet til Asker med sin familie i begynnelsen av 1960-årene.

Det var i Asker og Bondilia at Herman Bendixen for alvor skulle finne sin identitet som kunstner. Han fikk våren 1960 tilbud fra Bildende Kunstneres Styre om å overta den gamle kunstnerboligen til Singdahlsen, som da sto ledig etter at Dyré Vaa hadde takket for seg og dradd til Telemark.

Mellom høye, mørke graner ved Bondivann fant Bendixen inspirasjon og ro til å fordype seg i sin kunst. Herman Bendixen fant sin særpregede, maleriske stil som var hans egen. Hans melankolske, mørke stemningsbilder fra naturen fikk en egen nerve og et stofflig uttrykk som han var alene om. Bendixens malerier ble etter hvert mer

stilrene i formen og koloristisk forenklet, enten han malte portretter av sine nærmeste; kone og barn, eller mektige naturskildringer fra Lofoten eller Asker. Han forenklet og antydte sine motiver i et rendyrket maleri, på en mesterlig måte, og det er en nerve av sterk kunstnerisk innlevelse som går igjen i alle hans arbeider fra denne siste perioden av hans liv.

Det er slik vi kjenner Herman Bendixens kunst i dag. Han ble en meget anerkjent og respektert kunstner i sin tid, og med sine mange utstillinger bl.a. i Kunstnerforbundet fikk han en sentral plass i landets kunstnerliv. Han ble flere ganger innkjøpt av Nasjonalgalleriet.

Herman Bendixen utmerket seg også som et sjenerøst menneske og en dyktig pedagog som mange i Asker etterhvert fikk glede av. Til Bondilia kom gjerne kunstnere på besøk, og stedet utviklet seg til et lite sentrum for kunst.

Herman Bendixen så etter hvert behovet for en kunstforening i bygda og i samarbeid med andre kunstinteresserte deltok han i stiftelsen av Asker Kunstforening. Likeledes var det han som tok initiativet til den årlige kunstutstillingen, ”Se Norges Kunstnerdal”, som i 2012 kan markere sitt 50-års jubileum. Men det var særlig som pedagog han utmerket seg. Først som lærer for elevene i Asker Malerklubb, og siden som kunstnerisk leder ved Asker Malerskole som i 1974 ble opprettet som en selvstendig kunsthøgskole. Denne skolen eksisterer den dag i dag under navnet Asker kunsthøgskole. Samme året, i 1974, tok Bendixen initiativet til etableringen av den lokale kunstnerorganisasjonen, Asker Bildende Kunstnere. Herman Bendixens navn og virke forbindes i særlig grad med Asker og Bondilia, og det miljøet han klarte å bygge opp der.

Egil A. Egebakken

Ved Bondilia 1961 (75x96)

Fra 1960 og frem til sin død i 1977 bodde Herman Bendixen med sin familie i Bondilia i Asker. Mellom høye, mørke grantrær ned mot Bondivannet østre strand fant han ro og inspirasjon til sitt malerskap.

Naturen rundt ham, i årets skiftende stemninger, ble hans største inspirasjonskilde. Her fant han seg selv som billedkunstner og utviklet sine ideer og tanker om det rendyrkede maleri.

Saton Mali 1968 (46x36)

Skaugumsåsen 1974 (118x118)

Fra Danmark 1970 (99x64)

Bondilia 1964 (35x30)

”Det er mye mystikk i Herman Bendixens malerier, og man kan med rette kalle ham en naturmystikker. Hans malerier gjennspeiler også et kunstnersinn og noen av hans egne indre spenninger.

Herman Bendixen ble født og vokste opp i Lofotens mest dramatiske natur. Hvor mye dette hadde å si for hans kunst i voksen alder er vanskelig å fastslå, men det kan ikke herske tvil om at det var både overtro og mye mystikk i det miljøet hvor han trådte sine barnesko. Hans tidlige relegiøse fabuleringer satte nok også sitt preg på den kunsten han senere skulle komme til å skape.”

Ensomhetens tjern 1962 – 1975 (140x120)

”Hans melankolske, mørke stemningsbilder fra naturen fikk en egen malerisk og stofflig nerve som ble hans varemerke.

Herman Bendixens teknikk og penselbruk er typisk for ham og lett gjenkjennelig. Han hadde en vibrerende og ledig penselføring som gir maleriene et vakkert liv.”

Bondivann kl 04.00 (92x80)

Fra Heggedal 1972 (50x46)

Ved Bondivann 1970 (56x120)

Vår 1967 (19x26)

Telemark 1975 (80x72)

«Nå vet jeg hvordan man skal male Telemarken. Sort og grønt, er det som skal til», sa Herman Bendixen etter en maletur til det indre av Telemark. Denne fargekombinasjon skulle komme til å gå igjen i mange av hans bilder; sort mot smaragdgrønt i en malerisk og stofflig tilnærming. Han utviklet i sin forenkling en mørk, men kraftfull koloritt, hvor sort tiltrekker seg det meste og gir tyngde.

Landskap 1972 – 1977 (82x67)

Jugoslavia 1966 (50x38)

Dora 15 år 1970 (56x120)

”Portrettmalingen fremstår kanskje som Herman Bendixens aller sterkeste side, hans malerskap sett i perspektiv. Som portrettmaler fikk han etterhvert også mange oppdrag.

Han hadde en egen evne til å antyde modellens sanne karakter; og med utrolig enkle virkemidler klarte han å trylle frem både en slående likhet og en indre psyke som man med undring kan iakta i mange av hans portretter.”

Direktør Rolf K. Christensen 1970 (64x100)

Bend 1966 (80x100)

Bend 1960 (130x160) (Vurderes solgt)

Axel 1967 (107x130) (Vurderes solgt)

Signe i blå kimorak 1956 (92x100)
(Vurderes solgt)

Hermans kone, Signe, ble ofte portrettert, og gjerne plassert i et tilmålt gyldent snitt.

Dette ga bildene en utsøkt harmoni og indre ro. Den maleriske stoffligheten, som konsekvent er gjennomført, også i de mer kroppslige deler, gir bildene en helhet virkning. Ingen partier av komposisjonen skiller seg dermed ut, sammenlignet med det man ofte ser i det tradisjonell portrettmaleri. Herman Bendixens portretter fremstår som meget vakre.

Ung gutt 1974 (74x96)

Astrid 1972 (96x129)
(Vurderes solgt)

Dora 6 år 1960 (80x65)
(Vurderes solgt)

“Som en liten kuriositet:
Kurvstolen i atelieret ser man igjen i mange av portrett-
maleriene. Det var tydelig en ære å få sitte der.
Vi ser den helt fra familiens ankomst til Bondilia i
1960. “Dora 6 år” og frem til hans siste maleri.

Til slutt gikk den fra hverandre i flettingen og eksisterer
ikke lenger.”

Dora 1961 (80x100)
(Vurderes solgt)

Grete 1965 (60x65)

Signe i Vænget 1965 – 66 (81x100)

Forfatterinne Zinken Hopp 1967 (70x100)

Hermans siste bilde 1977 (160x138)

”Han elsket å male sin egen familie, Signe, Bend og Dora, i enkle portretter eller i gruppeoppstillinger. «Hermans siste maleri» er en slik komposisjon, der også hunden «Pivo» er blitt med. Det virker som han i dette maleriet ønsker å ta forvel med dem alle på en omfavnende måte, som om han selv var klar over hva som snart skulle komme til å skje .”

Signe 1961 (65x70)

Fra Reine 1973 (92x72)

Vekslingen mellom motivene, fra Lofotens monumentale dramatik til Askerbygdas mer jordnære virkelighet, ga spennvidde i hans kunst. Hver vår oppsøkte han gjerne sine barndomstrakter i Reine i Lofoten for å male der. Resultatet ble ofte lysere, storslagne vinterbilder med snø i lufta. Man føler den kjærlighet han alltid hadde til sine hjemlige trakter, gjennskapt på en inderlig og intim måte gjennom antydningens kunst. Her skimtes også et aktivt fiskermiljø mellom høye, spektakulære fjell og med snødrev i lufta.

Reine bringen 1976 (70x60)

Fra Reine Olstind 1974 (42x35)

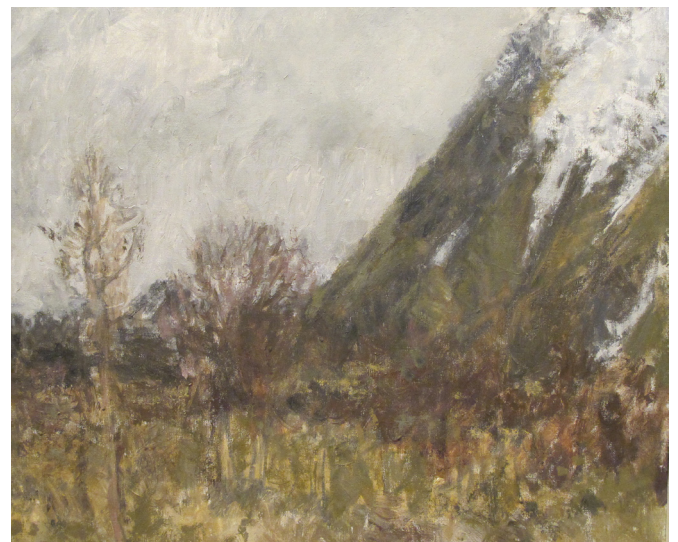

Reine 1976 (80x65)

*«Mars er den vakreste måneden å male i Lofoten»,
pleide Herman Bendixen gjerne å si.
”Det skiftende været med snøbyger i lufta gir naturen
en egen kald og malerisk stemning som han elsket å
fange med sine pensler.
Hans mange landskapsbilder ble
gjern til utendørs og i direkte kontakt med
elementene.”*

Å i Lofoten 1975 (75x63)
(Vurderes solgt)

Fra Lofoten 1975 (62x50)

Lofoten Munkehagen 1976 (117x117)

Barfrost Lofoten 1972 (80x70)

”Det er mye mystikk i Herman Bendixens malerier, og man kan med rette kalle ham en naturmystikker. Hans malerier gjenspeiler også et kunstnersinn og noen av hans egne indre spenninger.

Herman Bendixen ble født og vokste opp i Lofotens mest dramatiske natur. Hvor mye dette hadde å si for hans kunst i voksen alder er vanskelig å fastslå, men det kan ikke herske tvil om at det var både overtro og mye mystikk i det miljøet hvor han trådde sine barnesko. Hans tidlige relegiøse fabuleringer satte nok også sitt preg på den kunsten han senere skulle komme til å skape.”

Herman Bendixen

bibliografi

Allerede som 8/9-åring viste han stor interesse for tegning og maling. Fra 1937 var han elev ved Statens Håndverk- og Kunstindustriskole (Per Krohg og Finn Faaborg var hans lærere). Året etter kom han inn på Kunstakademiet, hvor han hadde Axel Revold som lærer. I to år studerte han ved akademiet, men for ham var disse årene problematiske. Han skal ha opplevd det vanskelig å beholde selv tilliten og troen på egne tanker og forestillinger, og i følge ham selv var denne tiden preget av en hemmende respekt for autoriteter (Kilde: Norsk kunstnerleksikon, 1981).

En studiereise til Danmark i 1951 ble bestemmende for hans videre utvikling. Her ble han inspirert av den strenge formforenklingen til danske malere som Harald Giersing og Olaf Rude. På lengre sikt var det en noe mer romantisk naturoppfatningen som skulle prege Bendixens arbeider.

I 1942 debuterte han på utstillingen «5 unge» i Kunstnerforbundet. Sin første separatutstilling hadde han samme sted åtte år senere. Han har vært representert på diverse kollektivutstillinger og har hatt flere separatutstillinger, blant annet i Asker (i Galleri Pan i 1972, spesialutstillingen Se Norges Kunstnerdal i 1972 og i Asker rådhus i 1976).

I en årrekke ledet han Asker malerskole. Han hadde flere verv, han var blant annet medlem og formann i Kunstnerforbundets styre fra 1966-70 og styremedlem i Bildende Kunstneres Styre fra 1976 til sin død i -77.

Tilknytning til Akershus (Asker)

Fra 1947 til -48 bodde han ved Hvalstrand i Asker. Senere, i 1960, flyttet han til kunstnerboligen Bondilia ved Bondi-vannet i Asker. Andreas Singdahlsen og Dyre Vaa hadde bodd der tidligere.

Verk fra området

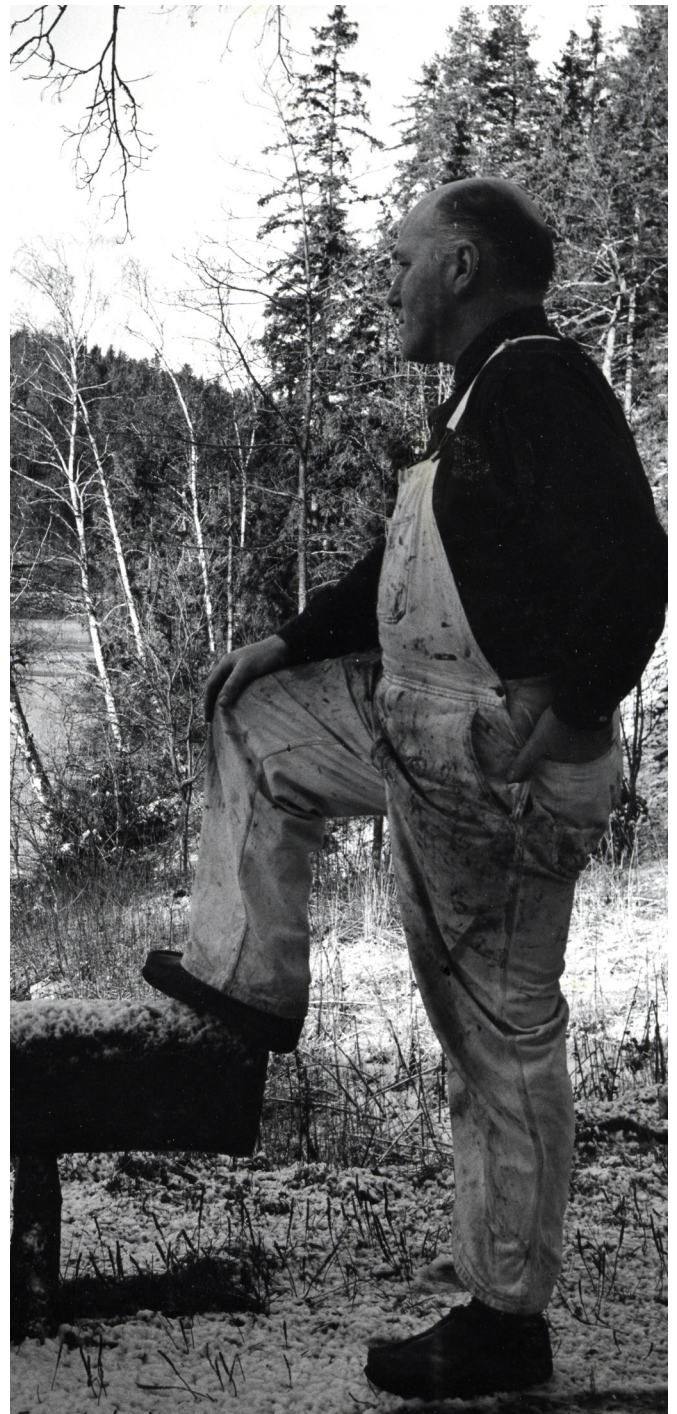
Bendixen har malt mange fremstillinger fra Asker, spesielt fra Bondivannet og omgivelsene rundt

Bondilia. Han er representert i Nasjonalgalleriet med flere malerier, blant annet to motiver hentet fra Asker: Vinter, Asker fra 1965 og Semsjordet i sne fra 1975.

Litteratur

Herman Bendixen nevnes i oversiktsverk, som M. Schuleruds Norsk Kunstnerliv fra 1960 (s. 585). I forbindelse med utstillingen i Asker rådhus i 1976 skrev O. Tue en katalog om Bendixens bilder. Da minneutstillingen i Kunstnerforbundet ble holdt i 1979, var R. Fritzvold ansvarlig for katalogteksten.

Bendixen er nevnt i mange landsdekkende og lokale aviser, se Norsk kunstnerleksikon for detaljer. I Asker og Bærums Budstikke er han omtalt den 30. 08.1963, 19.11.1965, 08.08.1969, 28.03.1977 og 04.05.71.

Bondilia, en gammel husmannsplass i Asker.

Bondilia, eller Bondimarken som stedet ble kalt på 1800-tallet, var en husmannsplass under Bondi, beliggende i skråningen ned mot Bondivann. I dag er eiendommen på ca. 22 mål og har et bolighus og et uthus (atelier) på tomten. Det er vanskelig å fastslå alderen på bygningene med nøyaktig årstall, men den eldste delen av våningshuset skriver seg sannsynligvis tilbake til midten av 1700-tallet. Dette skal det visstnok herske liten tvil om.

Knut Asker, som eide Bondi på 1800-tallet, var storeksportør av is, og man mener at han benyttet bygningene i Bondilia til oppholdsrom for hester og isarbeidere, slik lokalhistorikeren Karl Nilsen beskriver det i sin bok, ”Blant kunstnere i det gamle Asker”.

Den siste oppsitteren i Bondilia, før maleren Andreas Singdahlsen kjøpte eiendommen tidlig på 1900-tallet, het Hans Bondimarken. I 1907 bygget Singdahlsen om husmannsplassen fullstendig, og hovedhuset ble reist i 2 etasjer. Denne boligen ble ekteparet Singdahlsens hjem i over 40 år. Her malte Andreas Singdahlsen de fleste av sine mange malerier fra Askerbygda, og her hadde fru Ågot sitt fjærkre; høns, kalkuner og gjess. De fikk ingen barn, og de hadde heller ingen naturlige arvinger som kunne overta eiendommen etter dem. Ekteparets siste ønske var at stedet skulle forbli en kunstnerbolig etter deres død, og da Ågot Singdahlsen, som sist gjenlevende, døde i 1953, 5 år etter hennes mann, ble eiendommen testamentert til Bildende Kunstneres Styre, for at billedkunstnerne i Norge skulle ivareta stedet og bruke det som kunstnerbolig.

To kjente kunstnere fikk gleden av å bo på eiendommen i tiden etter Singdahlsen; først billedkunstneren Dyre Vaa (7 år) og deretter maleren Herman Bendixen.

Det er blitt gjort relativt lite med bygningene etter Singdahlsens tid. Hønehuset ble omgjort til et atelier i 1953 og det ble innlagt vann i 1960, men ellers står hovedhuset fremdeles slik Singdahlsens forlot det.

Området rundt Bondilia har derimot skiftet karakter. Fra å være et rolig, idyllisk sted ved Bondivann, har Askers urbanisering satt sitt preg. Åsen på andre side av vannet er bebygget av store boligblokker, mens Røykenveien flere ganger er blitt utvidet og med stadig økende trafikk og tilhørende støy. Like fullt er Bondilia, med Singdahlsens gamle hus, blitt bevart frem til i dag. Det er å håpe at bebyggelsen på eiendommen blir skjermet, og at Singdahlsens ønske blir videreført, også for fremtiden. Eiendommen fikk på mange måter en renessanse i 1960 og -70 årene, da Herman Bendixen (1919-77) flyttet til Bondilia sammen med sin familie i 1960. Mange kunstnere kom på besøk i det bendixianske hjem, og Herman Bendixen skulle komme til å få stor betydning for askerbygdas kunstnerliv.

Egil A. Egebakken

Dyrene inntok en viktig plass i Bondilia da Ågot og Andreas Singdahlsen bodde der. Griser, gjess, kalkuner og høns gikk fritt omkring på tunet, noen også på vinterstid. Birøker var de også på si.

Mine minner fra Bondilia.

Da jeg som 6-åring kom til Bondilia i 1960, var Røykenveien en stille, okergul grusvei. Ikke særlig mye skjedde der. Jo, forresten, vi hoppet paradiset, min nabovenninne Anne Brit Sommervoll og jeg. Det eneste som brøt Bondivannets paradisiske naturtilstand var toget, som tøffet noen ganger om dagen, på vei mot Drammen.

Jeg husker barndommen som svært rik og harmonisk, med en mengde folk som kom og gikk. Kunsten var i høysetet. Kunstnervenner kunne oppholde seg hos oss i uker eller måneder, eller komme til ris og karry på verandaen. Kunst ble alltid diskutert. Jeg har aldri forstått meg på kunsterhjem hvor barn kunne vokse opp uten å bli påvirket av kunsten. Hos oss var kunsten selve livsgrunnlaget. Huset var alltid fylt av klassisk musikk. Alltid. Og høyt. Pappa eksperimenterte med bygging av høytalere og til slutt ble det satt opp egenproduserte elektrostatiske høytalere, som ga lyden av engleaktig, luftig presens. Jeg husker diskusjoner om lyd kvalitet og intens lytting med arkitekt Thore Kleven. De var sammen nærmest fanatisk opptatt av lyd kvalitet. Jeg husker også senere, pappa sittende i sofaen, i ensomhet, lyttende til orgelfuger med blikket hevet i lengsel og ekstase. For mamma var musikken mer et middel for å harmonisere hjemmet og å få følelsene til å flyte.

Ganske tidlig satte pappa opp en brygge nede ved Bondivann og vi hadde pram. Den gangen kunne man ro i hele Bondivannets mørke og stille lengde. Jeg husker tidlige morgentimer hvor jeg rodde garn, og jeg skulle ro perfekt, mens han trakk opp garnet med nattens fangst av abbor eller gjedde. En og annen gang fikk vi ørret. Det var da det hadde regnet kraftig og ørretoppdrettet ved Sems vann hadde svømt over. Så hadde ørreten fulgt med elven ned og endt opp i våre garn. I mitt barndomsminne er mamma alltid blid og pappa

alltid lidende. Selvfølgelig var det ikke akkurat sånn. Pappa hadde bl.a. en fantastisk form for humor og da han først satte i gang, lå alle flate av latter. Men han var et nervemenneske, uten hud, og han opplevde alt veldig sterkt. Dette vitner selvsagt også maleriene hans om.

Det var mamma som holdt hjemmet sammen og med seg selv som innsats beskyttet hun oss alle. Senere har jeg skjønnet at hun har måttet gjemme på en del. Mine foreldre var ikke alltid enige. Hun må ha vært kolossalt sterk. Og hadde selv en kunstnerisk teft og nerve som gjorde henne til pappas viktigste kritiker.

Hos oss var alt hjemmegjort og hjemmelaget. Jeg gikk på folkeskolen i hjemmesydd sort kordfløyel med border i rødt og grønt, og dette var på sekstitallet. Og det var ingenting mot det som mamma laget til seg selv! Hun var tidlig ute med en slags etno-stil; svære fargerike skjorter, med border rundt alle kanter, kimonojakker i møbelstoffer og aparte hodeplagg. Jeg husker en slags rasta-hatt, med fletter i ring fra toppen av hatten, og ditto svære tinnsmykker. Jeg tryglet henne om å ta på seg noe grått og trangt til foreldremøtene på skolen; noe nøytralt. Jeg håpet at mamma for en time eller to kunne være en grå mus. Men i stedet blåste hun foreldremøtet en lang marsj.

Pappa laget møbler, musikkinstrumenter, snekret på huset, mekket på bilen, laget smykker og slipte glass. Fabelaktige scene-modeller til Operaen ble finsnekret på atelieret. Jeg husker jeg lekte med dukker under italienske bueganger, da jeg var så heldig å bli forært en av disse modellene. Sammen laget de hånddukker til Julian Strøms dukketeater. Pappa skar ut hoder i balstre og mamma sydde kroppen og draktene. Det var prinsesser, konger, Askeladden og hans utstuderte tåpelige brødre osv. Jeg har fortsatt en av disse hånddukkene, som ble forkastet til fordel for et annet utkast.

Det første 10-året i Bondilia var som en multifarget, entusiastisk drøm.

Senere, på syttitallet, ble alt mye stillere hjemme. Pappa ofret mye tid på å bygge opp det lokale kunstmiljøet i Asker, bl.a. Asker kunstscole, som den dag i dag eksisterer i lokalene på gamle Heggedal fabrikker.

Men det var også en vanskelig tid hvor han fjernet seg fra mye av det sentrale kunstmiljøet og levde i ensomhet. Bildene fra Asker i denne perioden ble nesten svarte og i 1970 malte han ”Ensomhetens tjern” fra Bondivann. I kontrast til disse mørke bildene, skapte han hvite ekstatiske bilder fra Lofoten, sitt barndoms hjem, da han om våren dro opp dit for å male. Alltid sammen med min bror Bend.

Da pappa døde så tidlig, ble livet snudd opp ned for mamma.

Mye av hennes egen kreativitet hadde nok blitt ofret for å holde familien sammen, og da hun befant seg selv på egen hånd, kastet hun seg ut i kunsthåndverkets verden. Klær i voksbatikk ble hennes store gjennombrudd som kunsthåndverker.

Hun hadde en mengde utstillinger, også i Kunstnerforbundet i Oslo. Hun må ha truffet spikeren, for hun solgte alt hun laget.

Fortsatt ser jeg damer i ny og ne som går rundt med disse spesielle klærne.

Dora Bendixen

Gavebrev

Stempelmrk. kr. 570,-

kassert den 17/7-51 av børsenskrivoren.
G a v e b r e v .

DAGB. NR. 4919 118 57
AVSKRIFT ASKER OG BÆRUM

Dagbokført
- 3 AUG 1951

Undertegnede fru Aagot Singdahlsen, som etter min mann, maleren Andreas Singdahlsens død har overtatt fellesboet i henhold til gjensidig testament av 2/4. 1923, skjenker herved min faste eiendom "Bondilia", gnr. 51, bnr. 29, i Asker til Bildende Kunstneres Styre.

Huset skal stilles til disposisjon for en kunstnerfamilie utpekt av Bildende Kunstneres Styre og resten av eiendommen fortrinsvis benyttes til en kunstnerkoloni. Bildende Kunstneres Styre treffer alle nærmere bestemmelser om utnyttelsen av eiendommen, og det overlates i det hele tatt til Styret å disponere fritt over gaven i overensstemmelse med ovennevnte formål.

Min brors dattersønn, Bjørn Aas skal ha rett til å ta ut en tomt på ca. 1 1/2 mål ved veien på grensen mot fru Willumsens eiendom. Det er forutsetningen at han bygger et hus på tomten til eget bruk innen lo år fra idag. Har Bjørn Aas ikke benyttet seg av denne rett innen den nevnte frist, bortfaller retten. Gjør han bruk av retten innen fristens utløp, skal dog Bildende Kunstneres Styre ha forkjøpsrett til parsellen med bebyggelse.

Eiendommen overtas idag av Bildende Kunstneres Styre, som fra samme tidspunkt bærer alle utgifter vedrørende eiendommen (inkl. det reparasjonsarbeid som er utført i år). Gave-mottageren overtar den pantegjeld som hviler på eiendommen, nemlig obligasjon til "Norske Liv" for kr. 30.000.- -tredvetusen-kroner-, datert 28/4., dagbokført 8/5. 1948.

Eiendommens verdi er kr. 55.000.-.

A s k e r , den 22. juni 1951.

Aagot Singdahlsen.

Undertegnede bevitner at fru Aagot Singdahlsen har underskrevet dette gavebrev i vårt nærvær og at hun er over 21 år. Hun var ved full sans og samling.
Beny Holtsmark.

Trygve Norman.
h.r.advokat.

Bildende Kunstneres Styre erklærer herved at vi mottar denne gave på ovennevnte vilkår.

p.t.Asker, den 22/4. 1951.

For Bildende Kunstneres Styre,

Ulrik Hendriksen.

Utskrift

Asker og Bærum tingretts pantebok.

Dokumentet er tinglyst den 17-7-51 som nr. 4919

Gebyr betalt med kr. 148

Asker og Bærum tingrett

512-8004

4919

Asker og Bærum tingrett

Asker Museum

Otto Valstads vei 19,
Hvalstad

www.askermuseum.no
– en avdeling i Akershusmuseet

Åpningstider:
tirs – tors 11 – 15 søn 12 – 16

